

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Ragna-Roke, (et dansk Æmter)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ragna-Roke, (et dansk Æmter)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 349. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_12-txt-shoot-idm2037.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Norne-Giæst.

Det er saa underlig en Tid,
Naar Nat og Dag de mødes,
Ei Lys og Mørke føre Strid,
Om hvad som da skal fødes,
Thi født er alt hvad skimtes kan.
Og Død mod Liv ei holder Stand,
Der kiæmpes kun af Skin og Skygge,
Af Haab og Frygt som i os bygge.

Jeg seer det vel, at Dellings Søn,
Er født og lagt i Vugge,
Og Hjertet siger mig i Løn,
Han Øiet vil oplukke;
Men fristes kan jeg til jeg seer,
Med disse Øine at det skeer,
Til Bjergets Tinder hist oplødes,
Og Blomsterne i Dal gienfødes.

Her vandrer jeg i Morgengrye,
Alt over nøgne Klipper,
350Og Hvirvel-Vinden under Skye,
Udhvisler: Haabet glipper,
Men *hvem* jeg troed vel jeg veed,
Og trofast er Hans Miskundhed,
Sin Spæde før en Moder glemmer,
End Barne-Haabet Han beskiæmmer.

Hvad er det vel jeg skimter hist,
Alt over høie Fielde!
Alf-Raudul, det er dig forvist,
Stig op, gak frem i Vælde!
O! slukt nu være maa min Sorg,
Hist øiner klart jeg Brattings-Borg.
Hil være dig, du Morgen-Røde!
Blus op! lad Borgen i dig gløde!

Her vil jeg sidde, medens Soel gaaer op,
Og mætte Øjet med de stolte Syner.
O! hvad det dog er for en deilig Borg,
Naar fra den rette Side den betragtes!
O hvilken Forskiel, naar man seer den hist
Fra Landeveien, og saa her fra Klippen!
Hist seer man kun som et uhyre Svælg
Der buldrer inden sine Jern-Skranker,
Udfraader Skum til en uhyre Priis,
Indmaler i sig Alt hvad som har Aande,
351Og giver os kun Navnene igien.
Her derimod, her seer man over Muren,
Seer, at den Malstrøm er kun Borgens Grav.
En Syndflod kun for Himmel-Stormerne,
Et Skyllevand, som gloende og stridt
Udbrænder Malmen, og udvasker Guldet;
I hemmelige Aarer til sit Sted,
Det strømmer hen og naar man der kun lærer
At holde Pege-Pinden i den rette Haand,
Da røber den, hvad Over-Skorpen dækker,
Da finder man Guld-Stængerne i Lag
Indfældede i store Marmel-Skiver,
Der kun behøve Reisningen, for flux
I deres egen Kalk at sammenvoxe.
Og Bygnings-Konsten, som man grubled paa,
Omsonst, da Hjernen, i sig selv fordybet,
Beständig vilde lægge Taget først,
Og lagde det naturligviis paa Jorden,
Og kukelurede der i sin Vrøvl,

Med Stenen under sig, hvoraf med Tiden,
Den Perle-Kylling skulde krybe ud,
Som kunde løfte Taget paa sin Vinge,
Behørig høit og bære det i Luft,
Imens man kunstig tømred Under-Huset!
Den kloge Høne, hvor hun dog tog Feil,
352Og lagde æggesyg sig midt i Nelder,
Ja, det som værre var... o see engang!
Der staaer os Bygnings-Konsten klar for Øie,
Nu staaer i Straalerne den favre Borg!
See, Under-Laget er en klaret Bølge,
Der hæver sig som skinnende Chrystal,
Og under Stolperne som lutter Ædelstene;
Og derpaa hviler denne Marmel-Blok,
Mod hvilken Babels-Taarnet var en Tue,
Og dog den rører sig, thi springer ikke hist,
Igiennem tusind Aarer, den mod Himlen,
Og danner der det hvalvte Bølge-Tag,
Som spiller overalt i Regnbue-Farver!
O! hvilket Syn i Morgen-Rødens Glands!
Det er en Himmel-Port med Straale-Bue.
Men saae man den i Aften-Rødens Skiær,
Som giennem Glas man saae vist ind i Himlen.
Det var dog nok, hvad Ingen drømde om
Blandt Askurs Æt i forbigangne Dage!
Forfængelige Tanke! hvad vil du?
Paamindes om at under Ceder-Træet
Man drømde ei, men saae i Aandens Speil
Endnu langt større Ting end disse?
Paamindes om, at aldrig du var født,
Hvis ei din Moder var i Lys undfanget,
Hvoraf du est det matte Efterskin!
353Og drømde! jo tilvisse man i Norden,
Fra Arilds Tid, har *drømt* om Sagas Borg.
Hvad er vel Sagn og Viser om Hensovne
I livlig Stiil og med veemodig Røst!
Mon ei et Efter-Mæle, som troværdig vidner,
At Fædres Asgaard var og Sagas Borg,
Der hæved trøstelig sig over Graven!
Var ikke Valhal Borgens Ridder-Sal,
Og alle Asers Boliger dens Fløie!
Hvem kiender Vøluspa, og seer det ei,
At Ragna-Roke er en Saga-Sone,
Og Seier-Støtten, Balders Bautasteen,
Den Pagtens Ark hvori paa gyldne Tavler,
Indgravet er det store Vidnesbyrd
Om Sagas Pagt med Norner og med Gimle!
Man drømde vel, at *det* var Askens Fald,
Saa blander sig alt Lignende i Drømme,
Men Ragna-Roke komme skal og maa,
Thi Skiebnen maa som Skaber-Dom erkiendes,
Og Valhals Kæmper væрге Ygdrasil.
Forunderligt! saa klart jeg aldrig skued
Betydningen af Balders Gaade-Drømme,
Som Ordet Odin hvisket til hans Liig!
Ja, Edda, du skal hedde *Norne-Fuglen*,
Thi ei for Intet har dig Nornen giemt
I Hytte-Fadet under Kæmpe-Asken,
354Ræk nu kun ud din lange Svane-Hals!
Ryst Vingerne, og lad kun Verden smile
Ad Bølge-Fuglen, der paa Aske-Green
Sig teer som Natter-Gal i Fimbul-Vinter!
For Intet skeer i Verden ingen Ting,
Og hvert et Kvad, der intet har at sige,
Er kun en Sommerfugl med blommet Farveskin,
Som Vinter-Stormen løser op i Støv;

Hvert Ord som kun betyder Hverdags-Talen,
I den kun redder sig fra Mund til Mund,
Ret som hvert Navn paa Hverdags-Folk kun lever,
Ved at forflytte sig fra Mand til Mand.
Hist i det dybe Svælg om Saga-Borgen
Opløses Ord og Sprog og Folkefærd,
Som Intet har i Borgen at betyde,
Som gjælde *kun* for hvad der skal forgaae,
Og stile kun paa hvad der skal i Graven.
De er for Saga kun som Øl og Mad,
Der bygge kun, hvad Døden skal nedbryde,
Ja bygge over Pinde et Stabur,
Der ofte under egen Vægt nedsynker.

Besyderligt! naar man i Grimnismal
Om Sagas Borg de sære Toner hører:
Den hedder *Synke-Bæk*, og over den
Henrulle buldrende de kolde Bølger,
355I Salen Odin drikker klaren Viin
Med Saga, siger man, af gyldne Bæger!
Hvem seer det ei, at i den stærke Drøm,
Sig blander Gravens Gru med Salens Gammen!
Ja, sad ei Fjølvid efter Snorro saa:
Drak klaren Viin af Sagas gyldne Bæger,
Ombuldret af de kolde Bølgers Gny,
Urørt paa Riffet midt i Synke-Bækken!

Ja, Fjølvid! ei dig fattes Kløgt og Vid,
Du sidder hist i Taarnet over Porten,
Og stirrer giennem Ruden vidt og bredt,
Beskuer Veiens Løb og Folkets Færdsel,
Og det paa Ruden sig aftegner Alt,
Livagtig ret med sine egne Farver;
Men den *Livagtighed* er ogsaa Alt,
Hvad i dit Øie seirer over Døden,
Og Saga er dig kun et Eftersagn,
Der i din Røst kun har et Efter-Mæle.

Ja, er hun meer? er hendes Helteborg
Sandfærdig andet end en Sæbe-Boble,
Der skuffer med et flygtigt Regnbue-Skiær!
Har hun i Tiden andet Efter-Mæle
End det som hendøer i en Efterklang!

356Ja, hun er meer, det sagde mig mit Hjerte,
Hvergang min Taare randt paa Fædres Grav,
Det siger mig i denne Stund mit Øie,
Bedrages kan jeg ei af Giøglesyn,
Dertil er jeg for gammel, og, desværre,
Vel mindre for gudfrygtig end for kold.
Var det og mueligt, at den Borg jeg skuer,
Var kun en Skygge af jeg veed ei hvad,
Saa er jeg selv dog andet end en Skygge,
Og det kun var jeg, leved Saga ei!
Tit som en Skygge jeg i Verden vanked,
Og hørde knap man spaaede min Død,
Og mærked knap, man skifted Arve Godset,
Og klædte mig saa godt som nøgen af;
Men naar jeg satte mig paa Kirke-Gaarden,
Ja selv, før end jeg kiendte christen Jord,
Naar jeg mig satte kun paa Fader-Høien,
Saae op til Himlen, gav et Hjertesuk:
O! gid du var hos dine gode Fædre;
Da, føldte jeg, kom Fædrene til mig,
Da rørdes Hjertet, og jeg brast i Taarer.
Saa stod jeg op med Ungdoms Kraft igjen,
Gik til de Fremmede og sagde mandig:

I ingen Ret har til mit Arvegods,
For mine Fædres Skyld jeg maa det væerge,
Jeg er desværre altfor svag og spag,
357Men viger nu for Gud og mine Fædre!
De maatte vige, eller og de sank
For det opstandne Skrep, og Sagas Bue.
Jeg mindes det, end som det var i Gaar,
Hvor dødsens syg jeg laae i Aske-Krogen,
Da Signe brændte, og da Siger faldt,
Hvor giennemboret hist paa Braavals Hede,
Men altid Mindet reiste mig igien,
Gav Liv og Kraft, og lægde dybe Vunder.
Ja, var jeg ikke tvende Gange død,
Og kom netop i Sagas Borg til Live!
Kan jeg da tvivle paa, den Borg er til
Og at der findes Kraft i Sagas Bæger!

Nei, nei! jeg tvivler ikke meer, og nu,
Nu skal jeg selv mit Legeme bevise,
At der er Port og Borg og Aand og Ord.

Fjølvid.

I Grunden er det dog en Narrestreg,
At holde Portner, naar man selv er Porten.
Og Borg og Herskab, Alting ud i Eet,
Og saa endda i Grunden kun en Skygge!
Jeg gad dog vidst, hvordan jeg kom herop!
Ja, hvor? *hvorop!* det maatte først jeg spørge.
Nei, jeg gad vidst, hvi jeg er slig en Nar,
At lade som om jeg alvorlig meende,
358At Saga boede herinden for,
Og gotter sig med Mjød af Heidruns Yver.
Jo vist, nu malker hun sin gamle Gied,
Der gnaver islandsk Mos af Aske-Grenen,
Og drikker saa for Svindsot Melken varm!
At man i Ungdoms Aar med Sligt kan spase,
Og sige det, indtil man troer det selv,
Det er begribeligt, hvad skal man gjøre
De lange Vinter-Aftener i Nord!
Men at endnu paa mine gamle Dage,
Da jeg dog leer ad alt det Tøierie,
Det dog kan hænge i mig som en Borre,
Dog nei, at jeg maa hænge i det selv,
Om ellers Livet end i mig skal hænge;
At hverken jeg kan leve eller døe,
At jeg skal sidde her og gjøre Mule,
Og tygge paa det tørre Kalveskind,
Og see hvor Folk de myler ned i Graven;
Det er forunderligt, det er vel Straf,
Fordi jeg for dum gjorde mig saa lystig,
Med Kalven, jeg har nu kun Skindet af.
Det varer sagtens da til Ragna-Roke,
Til Muspels Sønner trampe Broen ned!
Jo vist, see til! nu har vi dem i Morgen,
See hvor det raver alt, det gamle Træ!
Hvor det dog er en Ynk med slige Griller!

359Men, det er sandt, jeg har jo Christendom!
Mon jeg skal sidde da til Verdens Ende?
Ja, Verdens Ende! naar er Dommedag!
Før Gjaller-Hornet klinger knap Basunen.
Vist er jeg Christen, Thangbrand døbde mig,
Men det er nu saa grumme længe siden,
Og dengang kiøs han mig med Dommedag,
Og kom den siden, var jeg ikke hjemme!
Ja, rigtig nok, saa er min Christendom

Jo yngre hos mig dog end Hedenskabet!
Men derfor sidder den og end lidt løs,
I den til ingen Tid jeg ret var inde,
Jeg maae besinde mig for den at troe,
Som for at mistroe mine egne Drømme.
Ja, ja, man faaer da gi'e sig Gud i Vold,
Og see, hvad Enden bliver paa det Hele.

Hvad er det for en Larm! nu skal man see,
At Irminsul er anden Gang paa Færde.

Norne-Giæst.

See, see! nu stak den Knark dog Næsen ud!
Luk op, du Gamle! jeg skal ind til Saga.

Fjølvid.

Naa, naa! det har dog sagtens ingen Hast!
Du kan vel bie, til jeg har faaet Davre,
360Kort sagt, en Stund, til jeg faaer tygget af!
Hvad er dit Ærinde, om jeg tør spørge?

Norne-Giæst.

Det for vidtløftigt blev at regne op,
Men et Par Bøger har jeg med til Fruen.

Fjølvid.

Din arme Stakkel! du har faaet dit Læs,
Er du sat til at bære Vand til Stranden
Til Saga siger dig at det har fyldt!
Min Frue læser ellers ingen Bøger,
Før paa en egen Maade de er skaaret op,
Og den Bestilling har Analysis,
Den gamle Mutter ved den anden Port.

Norne-Giæst.

Du mener Tydskeren, som staaer derhenne
Paa Landeveien med sin Penne-Kniv!
Nei, mange Tak! han skærer rundt om Brødet,
Og brede Remmer af en Andens Ryg.
Der er desuden ingen Port derhenne.

Fjølvid.

Saa er der dog et Gab, og frit Kiørind,
Her er en Port, men Nøgle-Hullet fattes,
Saa du gjør bedst, at gaae den anden Vei.

Norne-Giæst.

I Synke-Bækken! det er Vinter-Veien!
Nei, til at vade derigiennem maa en Thor,
361Jeg faaer Forkiølelse, naar jeg bli'r vaadskoet,
Og tager helst da paa det Tørre mit.
Luk nu kun op! de Bøger er det Mindste,
Men jeg til Fruen har en egen Bøn.

Fjølvid.

Ha, ha! der slap det ud, du er af Slægten,
Hvad hedder du, hvor kom du hjemme fra?

Norne-Giæst.

Jeg hedder, sandt at sige, Allehaande,

Netop fordi jeg er af Fruens Slægt,
Og naar jeg er i Danmark, er jeg hjemme.

Fjølvid.

Har man nu ogsaa der saa kloge Folk,
Som agte at faae Fruen sat i Kloster?

Norne-Giæst.

Det er jo sønderpaa en Landfarsot,
Og man vil sige, Smitten er i Luften,
Desuden Sælland er en omflydt Øe,
Der kommer holsteensk Sild og lybske Pølser,
Og alleslags fra Wien og Berlin,
Saa selv jeg troer der *Uller* er i Mosen,
Han holder meget af de side Stæder,
Og en Slags *Stifsøn* er han jo af *Thor*,
Han vilde gierne være Sagas Arving.
Men hvordan falder du nu just paa det?

Fjølvid.

362Ih, falde paa, det falder af sig selv,
Han var jo her i Gaar, den Mose-Uller,
Som du ham kalder, eller Irminsul,
Og talde snart som du gebrokket Islandsk.
Det morer mig naturligviis jo lidt,
At høre hvad der slaaer paa gamle Strænge,
Som jeg har næsten glemt at røre selv,
Derfor med ham, som nu med dig, jeg skiemted,
Men han var gal, spirant og splittergal.
Han gjorde først mig mange Complimenter
Som Sleipners Rytter, og som Brages Søn,
Endog som Stavnboe, tro'r jeg, paa Skydblader;
Men saa, omsider blev han reent catholsk,
Og parsisk, græsk og indostanisk,
Og bandte paa ved Mahom og Apol,
Det var en samskredamisk Aabenbaring,
At Anno Attenhundrede og nu,
Saa skulde Saga gaae i Nonne-Kloster,
Og giøre Bod for hvad hun havde brudt,
Og Irminsul, det kunde jeg nok mærke,
Han vilde selv besætte hendes Borg,
Med en af sine egne smukke Duller,
Hun som Papisse skulde skifte Navn,
Og hedde Jomfru, før heed hun *Lucinde*,
Og giøre Borgen til et Jomfruhus.
363See, det var Meningen, jeg kiender Krudtet,
Jeg selv har raset, imens jeg var ung,
Men der var Maade med, og det fik Ende.
At komme nu med gamle Eventyr,
Med Himmel Dronninger og Helgen-Stumper,
Med Pavens Tøffel og med Cyprian
Og Pluddervolsk af alle Verdens Myther,
Ti Gange galere end den Prolog,
Jeg skrev med lidt i Hovedet for Løier,
At komme nu med sligt til gamle Folk,
Og det, naar man er selv en gammel Synder;
Det er for galt, jeg loe ham derfor ud,
Men saa blev Karlen, som han var fortvivlet,
Snart maned han mig, som en Mørkets Aand,
Snart græd og skraalde han, som han var pidsket,
Snart brugde han en Fiskerkiærling-Mund,
Og da nu Alting hjalp ham ligemeget,
Saa sprang tilsidst han som et andet Dyr,
Og vilde sagtens taget mig ved Næsen,

Men saa blev Legen mig dog lidt for lang,
Jeg hældte et par Draaber Vand paa Karlen,
Saa flød han ned ad Klippen til Analysis,
Og gik vel ind til Saga ad den anden Port.
Hvis du har Lyst, saa skal jeg strax dig vise,
Hvordan jeg ret behændig bar mig ad.

364Norne-Giæst.

Nei, ellers Tak! jeg er ei dertil bygt,
At løbe nu saa hovedkulds af Stablen;
Men vil du prøve, om min Pomp kan gaae,
Saa har jeg nok saa meget Vand i Rummet,
At du kan faae et lille Dryppebad,
Man siger, det gjør godt for gamle Synder.

Fjølvid.

Nei, hør til ham! hvad koster Flesket nu?
Det er vel dyrt, thi som jeg nu kan mærke,
I har til Fedtet faaet store Ord!

Norne-Giæst.

Det kommer sig, om man har Svin paa Skoven,
Vestphalske Skinker er nu Røverkiøb,
Som islandsk Lammekiød de gaae af Moden,
De vordingborgske Skinker er kun smaa,
Men holde bedst at giemme Vintren over,
Det gjør vel Kiernen, Salt og Røg gjør Sit;
Luk nu kun op, og smør dig ei paa Flesket!

Fjølvid.

Bie lidt! bie lidt! det har jo ingen Hast.
Siig mig nu først, hvad jeg dog nok gad vide,
Hvem har vel skaaret dig for Tungebaand?

Norne-Giæst.

Min gamle Mo'r, hvem gjorde det vel ellers!
Hun skar først længe Kyllinger for Pip,
365 Det loe man ad, men hun fik Greb paa Tongen,
Og da hun saae sit Snit, saa skar hun løs.

Fjølvid.

Nu vel! hun stjal vist ikke *dine* Penge,
For godt Folks Ørens Skyld man kunde ønske,
Der havde været Maade med det Snit,
Men siig mig nu imidlertid alvorlig,
Hvad har du vel at bede Saga om?

Norne-Giæst.

At komme med til Mortens Jubelfest.

Fjølvid.

Hvad, Morten! naa, det er vel Morten Luther,
Ham der har skrevet Luthers Catechismus,
Jeg husker ellers knap, hvad han har gjort,
Han var nok ingen Ven af Aflads-Breve!

Norne-Giæst.

Af Tezels og af Pavens ikke, nei,
Men derfor destomere af vor Herres,
Hos ham det gjaldt om Seigl og Underskrift.

Fjølvid.

Tie stille; ja, nu husker jeg det Hele,
Han stak jo Ild i Pavens *Pung-Paryk*,
Det var en dygtig Karl, kun lidt vel bister.

Norne-Giæst.

Jo du skal melde dig, var du ei med,
Hvor Folk man kløvede for Kiærling-Sladder!
366 Du var vel mild, dengang du satte Skiel
For Bispens Hovedlod med Øxe-Bladet!
Saa skarp en Lud har Luther aldrig brugt,
Beg-Hætten var hvad Hovedet behøved,
Den sprang naturligviis det nødig for,
Men havde Luther smurt med Havre-Suppe,
Saa havde Skab og Utøi ædt os op.

Fjølvid.

Ja, bitter Død! men Hovedet gik med,
Og Legemet blev ordenlig parteret.

Norne-Giæst.

Hvem kan for Sligt? det Hoved der gik med,
Var klinet paa med Leer og Vievand,
Det rette Hoved holdt han høit i Ære,
Og før hveranden gjorde sig et nyt,
Ei Paven fandt, at vi var hovedløse.
De Lemmer, som faldt fra, deels havde Kræft,
Og det er reen Gevinst at miste slige,
Deels Nerve-Feber, Krampe, Flyve-Gigt,
Og det er godt, naar Sligt man kan undvære.
Alt Kiød, man veed, der er en Kiertel ved,
Men Marve-Benet var paa Mortens Side.

Fjølvid.

Ja, der er Noget i, naar det man tro'r,
Da bør man holde Jubelfest for Morten,
Lidt Marv og Been man kunde trænge til,
367 Men jeg har hørt, man hører allehaande,
At Piben havde nu en anden Lyd,
At Morten gik kun for en gammel Vædder,
Der gjorde ryddeligt med sine Horn,
Men som nu alt for grumme længe siden
Var sovet salig hen med sine Faar,
Og fulgt i Stien af en anden Race
Der var arabisk bag og engelsk for,
Langt pænere, og kullede og fine,
Gymnastiske med rappe Bukkebeen.
I Danmark altsaa er det anderledes.

Norne-Giæst.

Gud bedre det! vi har desværre og
Saa temmelig holdt Skridt med Tiden,
Men har en Liigtorn paa vor ene Taa,
Saa altid vi maa humpe lidt bagefter,
For nylig har sig Tydsken atter vendt,
Og er alt os forbi, han vil i Kloster,
Men kan vi bare naae til Luthers Huus,
Saa tør jeg troe, vi sætte os til Hvile,
Thi Kloster-Livet holdt vi aldrig af,
Og Hyklerie for os er Pestilentse.
Kom Saga nu, jeg troer vist det hjalp.

Fjølvid.

Fra hvilket Facultet skal hun indbydes.

Norne-Giæst.

368 Ved mig, fra ingen af dem, ærlig talt,
Men hun er sikkert ikke overflødig,
Thi efter hvilket Facultet hun vil
Kan efter Leges hun gaae paa Cathedret,
Og holde der en Disputats pro loco,
Om alle Faculteternes Bedrift,
Og hun i dig jo har en god Respondens.

Fjølvid.

Hvad faaer man vel for det i Dannemark?

Norne-Giæst.

Det er, som man har Opponenten til,
Dem vilde Saga, tro'r jeg, ikke fattes,
Og dig man maalde da vel Skieppen fuld,
Af gode, gamle, ægte Odins-Daler.

Fjølvid.

Af Næse-Styvere! du frister mig,
Med hvad jeg ødsled bort i gamle Dage,
Din Ædelmodighed jeg veed at skønne paa,
Du er dem næst, du selv har Indfødsretten,
Og jeg betale maa med lige Mynt:
Gak hjem, vær Saga selv og vær Respondens!
Tag Æren og hver Odins-Daler med!
Og Skam faae den, som noget dig afkorter,
Og hver som ikke under dig sin Part!

Norne-Giæst.

369 Det rørde, mærker jeg, dit ømme Hjerte,
Din Tone blev med Eet høitidelig,
Ei blot til din, men selv til Sagas Arving,
Indsatte du mig i dit Testament;
Det maa jeg sige, det var ædelmodigt,
Nu, Arve-Lader! maa du lade op,
At jeg kan takke dig, og bede Saga
Stadfæste Gave-Brevet med sit Seigl!

Fjølvid.

Hvad! er du gal! forstaaer du ikke Spas!
Du kan jo nok begribe, hvad jeg meende.

Norne-Giæst.

Nei, Dansken har et grumme tungt Begreb,
Man siger, det er Grødens Skyld i Hjernen,
Og naar han hører Ord som hue ham,
Saa tager gierne han sin Mand paa Ordet,
Og tvivler ikke paa, det jo var meent.
Desuden har jeg ogsaa Indføds-Retten;
Thi du maa vide, jeg er Sagas Søn,
Og altsaa, naar hun dør, den næste Arving.

Fjølvid.

Du Sagas Søn! Tvetulle, siger jeg,
Det er du, thi man veed jo aldrig ret,
Om det er Alvor eller Spas du siger.

Norne-Giæst.

370Ja, seer du vel, i min Eenfoldighed
Jeg tænker netop det er Konsten den,
At Ord betegne Alt hvad de betyde,
Og *Baade* bør ei kaldes ingen Ting;
Naar Manden gaaer med Konen under Armen,
Da seer man begge, skiøndt de gaae for een,
Naar Skøgen gaaer paa Jagt i Munke-Kappen,
Det er en anden Sag, hun gaaer for to.

Fjølvid.

Det gaaer for vidt, og gaaer nok snart til Agters.
Hvad er dit Navn, du Sagas Dæggelam!

Norne-Giæst.

Mit Navn hun selv har sat paa *Dægge-Hornet*,
Og efter det jeg hedder Norne-Giæst.

Fjølvid.

Du hedde Norne-Giæst! nu skal man høre!
Nu skriver Saga ud af Eventyr!

Norne-Giæst.

Ja, seer du vel, det hedder *Conscriptionen*,
Thi nu gjør Saga, som Napoleon,
Hun snuser, støver op i alle Kroge,
Og skriver glatvæk ud som hun har Lyst,
Slaa'r Klo i sine Folk, hvor hun dem finder,
I Kirker, Synagoger, Kongens Gaard,
Saavelsom der, hvor man sit Øl har drukket,
371Og spildt sin Bærme op og ned ad Væg.
Det være Ægtefødte eller Hore-Unger,
Hun ta'r dem ligevel, og hun har Ret,
Thi deres Fædre staae i hendes Rulle,
Hun bruger dem til hvad de due til,
Styk-Knegte kan hun ogsaa nok behøve;
Og har en saadan Knegt et vakkert Navn,
Som har en Hoben mere at betyde,
Saa kalder hun ham Mads, og skiænker det
Til En der veier meer, end Præsten vidste.

Fiølvid.

Som, for Exempels Skyld, til slig en Karl!
Du er beskeden som Peer Oxes Frøer!

Norne-Giæst.

Ja, hvad man veiet kan man ikke for,
Det ligger meest i Slægten og i Blodet,
Og saa for Resten i en god Diæt,
Thi Kiæben siger hvad man fik for Tanden,
Saa der gaaer Syn for Sagn, naar man er drøi.
Nu, Saga var min Moder og min Amme,
Hun, som du veed, er selv lidt corpulent,
Og da jeg ikkun meget seent fik Tænder,
Saa pattede jeg til mit tolvte Aar,
Det hjalp paa Kiæberne, kan du vel tænke,
Og at min Amme nu, som hued godt,
At Kiæle-Dæggen trivedes af Patten,
372Mig veiede, og gav et vakkert Navn,
Det kan jeg sagtens, uden Selvroes, melde.

Fjølvid.

Det maa jeg sige til din Ammes Roes,
At under Solen findes knap din Mester
I Patte-Pjat og Ammestue-Snak,
Men gak nu hjem, fortæl din Amme Resten,
Og spild din Bærme, hvor du drak dit Øl!

Norne-Giæst.

Du hører jo, at Saga er min Amme,
Saa skynd dig bare nu, og luk mig ind!

Fjølvid.

Jo vist! i Dag er Saga ikke hjemme,
Men kom igien du har jo Tiden for dig,
Om, lad mig see! om et Par tusind Aar,
Saa tænker jeg du træffer hende sikkerst.
Hold nu din Mund og gaae din Vei!

Norne-Giæst.

Det kunde jeg, og komme dog til Saga.

Fjølvid.

Naturligviis, det var ei andet godt,
Der er jo frit Klørind ad Vinterveien,
Naar først man ret har lært at holde Mund.

Norne-Giæst.

Jo, tag ham der! nei Sommer-Veien,
See, det er netop den, jeg kalder *min*.

Fjølvid.

373Ja, Sludder er det Hele dog i Grunden,
Men lad os høre dog, for Løiers Skyld!

Norne-Giæst.

Aa, du vil narre mig, din gamle Træring,
Som om du ikke vidste paa en Prik,
Hver Vei og Stie til Borgen du bevogter.

Fjølvid.

Nei, du kan troe mig, det er Alvor talt,
Jeg ei det mindste veed af Sommer-Veien,
Og jeg formoder, du har gjort den selv,
Undtagen, er det kanskee Melke-Veien!

Norne-Giæst.

Nei, det er alt for høit for danske Folk,
Den overlade vi til Irmin-Gud,
Som Tydsken siger, uden selv at vide
At af Feiltagelse han siger Sandt,
Og kommer oven om sin Irrings-Stie.
Men da jeg hører du er saa vankundig,
Saa faaer jeg sige Dig for Venskabs Skyld,
At Sommer-Veien gaaer igiennem Taget.

Fjølvid.

Ja, giennem Taget! det kan jeg forstaae,
Saa rider du giennem Skorsteens-Piben,

Med Hulde-Moer paa et Kasteskaft!
Nu veed jeg, hvi de vordingborgske Skinker
374Saa godt kan holde sig, dem ryger du
Da vel i Sagas Skorsteen med det Samme!

Norne-Giæst.

Du træffer altid næsten paa et Haar,
Det er en Konst som gjør dit Hjerte Ære,
Thi du faaer Æren for at skyde vist,
Og Skam faaer ikke hvad du skyder efter,
Mig gaaer det gierne netop tvertimod.
Du greeb kun Feil, da du tog *Lime-Stangen*,
Som ved at rides paa, kun løbes med;
Det Øvrige er ganske i sin Orden,
Jeg rider netop Skinkerne i Røg,
Thi Skinkerne er gamle *Gylden-Bøste*,
Som du nok veed, er værd at ride paa.
Har du nu glemt din *Völuspa* hinn skamma!
Staaer ikke der, at under Hildesvin,
Paa *Gylden-Bøste* rider *Freias Ottar*,
Mod *Angantyr* om *Dannefæ* i Kamp!
Du er nok ikke sadelfast paa *Sleipner*,
Tag dig i Agt, han ikke slaaer dig af!
Thi som *Græs-Rytter* knap igien til *Borgen*,
Du naaer paa *Klippe-Straa* og paa *Blak-Skinnebeen*.

Fiølvid.

Du er belæst, bereist, saa jeg maa gabe,
Og jeg kan mærke du er sadelfast,
375Da hele Tiden du *til Vands* kan ride,
Saa modig paa *Sæhrimners Grise-Taa*;
Men var *Langhalmen* dig dog ei i *Veien*,
Dengang du reed igiennem *Borgens Tag*,
Thi op af *Væggene* kan jeg nok vide
Du gallopperede som ingen *Ting*.

Norne-Giæst.

Du straffes bør paa yderste *Formue*,
Har aldrig *Brand-Forordningen* du læst!
Jo, det var net at tække *Skorsteens-Piben*,
Paa *Brattingsborg* med gammel *Sengehalm*!
Saa skulde *Borgen* sagtens *gaae i Lyset*,
Og *Saga* indebrændes som en *Hex*!
Hvem skulde tænkt, du havde sligt bag *Øret*!
Fyrværkerie paa *Assurancens Pung*!
For *Resten* har vi ogsaa læst i *Danmark*:
Thar svalar knego unnir yfir glymia,
Saa der vil megen *Halm* til sligt et *Baal*!
Og om du ellers veed, at *Marsvins-Gyden*
Er *Daners Sommergei* til *Roes og Magt*!
Saa tænker jeg, du kan min *Færd* vel fatte.